

HEBREERNE, KAPITTEL EN

 Og for å gi en—en liten . . . Jeg for min del, synes ikke det finnes noe bedre enn Ordet alene. “Troen kommer av hørelsen, og hørelsen av Guds Ord.”

² På onsdager og kanskje på søndager, ett av møtene på søndag, det gir pastoren litt hvile, noe han fortjener veldig, og jeg tenkte kanskje at vi bare kunne ta en Bok i Bibelen. Vi pleide å gjøre det, og noen ganger holder vi på et år med det.

³ Jeg husker at vi en gang holdt oss et helt år i Åpenbaringsboken. Men, åh, du verden, de tingene vi lærte, og hvor underfullt det var! Så gikk vi bakover og tok for oss Daniels Bok, eller 1. Mosebok, eller 2. Mosebok, og bare tok den for oss, kapittel for kapittel, og den bare knyttet hele Bibelen sammen. Åh, jeg ganske enkelt elsker dette!

⁴ Litt senere vil vi gå . . . Hvis Herren fortsetter å velsigne og vi går videre, vil vi gå inn i noen virkelig dype ting her inne, virkelig dype. Og med det vil vi bare gå fra sted til sted, gjennom Skriften.

⁵ Og jeg liker å få Skriftsted til å samstemme med Skriftsted. Det er slik det må være. Det er bare ett stort, vakkert bilde. Og i denne Boken som vi studerer, som vi skal gå inn i, åh, frelse og Guddommelig helbredelse, mirakler og nåde. Og, åh, alt kommer inn her.

⁶ Og kanskje når jeg kommer til et punkt hvor jeg må komme til møtene . . . Jeg vet aldri akkurat når jeg vil være på et møte, kalt til et møte, fordi jeg har ingenting planlagt før jeg bare føler meg ledet til å gjøre en bestemt ting. Og det kan være før morgengry, jeg kunne fly til California, opp til Maine eller et sted, bare dit Han kalte meg. Det er derfor jeg ikke legger store, lange reisepplaner, for jeg kan ikke gjøre det. Min tjeneste er ikke egnet på den måten, og den er bare annerledes.

⁷ Og nå kommer jeg hjem for å hvile litt. Jeg gikk ned tjue pund under dette siste møtet. Og broder Mercier og broder Goad var der for en stund siden, og de sa: “Broder Branham, jeg legger merke til hva du gjør. Du legger hele hjertet ditt i det.”

⁸ Jeg sa: “Det er den eneste måten du kan gjøre et riktig slags arbeid for Herren, det er å legge alt du har rett på frontlinjen for Kristus; all din styrke, hele din sjel, hele ditt hjerte, hele din forstand, alt hva du har.” Når du gjør noe, gjør det bra eller ikke gjør det i det hele tatt, ser dere, bare la det være i fred. Hvis du skal være en kristen, så gi alt du har til Kristus, det vil si din tid, ditt talent, alt hva du er.

⁹ Jeg la nettopp merke til denne unge karen. Det er din kone, broder Burns, er det, som spiller og synger der, det unge paret. Og—og det er ikke et piano, det er heller ikke et orgel, men det er et slags instrument, de klimprer og klunker på det og bare gjør noe for Herren. Hvis du kunne gjøre det, og synge, vil det si å vinne sjeler. Gjør noe, uansett. Hvis du—du kan plystre, vel, plystre. Bare gjør noe. Bare vitne eller gjør noe for Guds Rike. Hva enn du har, bruk det i tjeneste for Gud.

¹⁰ Nå, vi skal prøve å ikke bli altfor lenge, for jeg vet at dere arbeider. Dere må stå opp tidlig. Og jeg går på ekornjakt hver morgen. Jeg skal fortelle dere sannheten. Det er hva jeg gjør. Det er derfor jeg kommer hjem, for å få litt hvile. Og så står jeg opp, omtrent klokken fire, og går ut i skogen, og ja, jakter litt og legger meg til å sove. Og jeg får tilbake noen av de kiloene jeg hadde mistet, så jeg får hvilt meg godt etter en stund, om du . . . Herren vil. Og alt er bra.

¹¹ Ja vel, nå skal vi slå opp i Biblene deres. Jeg ønsker at dere tar med Biblene deres hver kveld, slik at dere . . . om dere kan. Hvis noen mangler en, og noen ønsker å følge med på opplesningen, så har vi noen her, vi skal få . . . noen av møtevertene til å dele dem ut. Noen som vil ha en? Vel, bare løft opp hånden.

¹² Lurer på om broder . . . Doc, kom hit og hent disse Biblene. Du står i nærheten der, og broder Burns. Er det riktig, Burns? Jeg hørte ham si . . . [Broderen sier: “Conrad.”—Red.] Hva? [“Conrad.”] Conrad. Jeg kalte ham . . . Jeg begynner kanskje å bli litt tunghørt, broder Neville. Hvor i all verden fikk jeg navnet Burns fra? Jeg kjenner mannens ansikt, og jeg kan ganske enkelt ikke, kunne ikke komme på navnet hans.

¹³ Og dere vet, etter som man har blitt litt eldre, har jeg oppdaget en ting, det er vanskeligere for meg å lese denne Bibelen. Og jeg bare hater tanken på å måtte bruke briller for å lese Bibelen.

¹⁴ Men her for ikke lenge siden, trodde jeg at jeg kom til å bli blind. Og jeg dro over for å treffe Sam. Og Sam sa: “Bill, jeg vet ikke.” Sa: “Jeg skal ordne en time hos spesialist for deg.”

¹⁵ Jeg dro til Louisville. Det må ha vært Herrens vilje. En kjent spesialist; jeg husker ikke navnet hans nå. Men han hadde lest boken min. Og han sa: “Hvis du noen gang reiser tilbake til Afrika, så vil jeg gjerne være med deg.” Han sa: “Og hvis du . . . De afrikanske menneskene elsker deg.” Og sa: “De er veldig overtroiske, spesielt med tanke på å skulle begynne å skjære med en kniv. Så”, sa, “jeg ønsker å gi seks måneder av livet mitt til operasjoner av grå stær og lignende, til . . . i misjon.” Og sa: “Hvis vi kunne dra sammen, og du kunne vinne deres tillit, slik som det,” sa, “så hvis de hadde grå stær og synsproblemer”, sa, “så ville jeg gjerne vie seks måneder til det helt gratis.” Og jeg husker ikke hvor lenge du må vente for å få time hos ham.

16 Og vi satt i et lite rom og det kom på et lite—lite rødt lys, bak der i det mørke rommet. Ja, jeg kunne lese de bokstavene. Det stod tjue-tjue. Jeg kunne lese det fra begge kanter. Og han skrudde den på femten-femten, og jeg kunne lese det. Og satte den på ti-ti, og jeg kunne lese det. Han sa: “Vel, det er ikke noe galt med øynene dine.”

17 Så hadde han et lite teleskop. Han la et lite apparat bak der, en liten ting, vet dere. De gamle teleskopene, hvor mange husker dem? Vi pleide å se gjennom dem, se på bilder, akkurat som det. Og han sa: “Kan du lese det?”

Jeg sa: “Ja, sir.”

Han sa: “Les det for meg.”

18 Det var et, åh, et helt avsnitt, omtrent som *det*. Jeg begynte å lese det; han begynte å trekke det opp slik som *det*, gikk saktere og saktere. Han beveget det til *dette*, jeg stoppet. Han sa: “Jeg kan si deg én ting, du har passert førti.”

Jeg sa: “Jepp, det er sant, langt forbi det.”

19 Han sa: “Hvordan gjorde du det?” Han sa: “Menneskeøyet i det naturlige, når vi blir førti år gamle, når håret blir grått og så videre, så flater øyeeplet ut.” Sa: “Nå, hvis du lever lenge nok, så vil det komme tilbake.” Han sa: “De kaller det for det andre synet. Men”, sa, “et menneske i førtiårene, de vil faktisk . . .” Sa: “Det er ikke noe galt med øynene deres.”

20 Jeg kan—jeg kan se et hårstrå hvis det ligger på gulvet, hvis det er langt fra meg. Men er det nær meg . . . Og han sa: “Nå, leser du i Bibelen din”, sa, “så skyver du den bort fra deg.” Sa: “Etter en stund vil armen din ikke være lang nok, inntil du ikke kan—ikke kan få den langt nok ut til å se det.”

21 Og så laget han et par briller til meg, og den nedre delen er det mulig, den er til lesing. Han sa: “Nå, på talerstolen din . . .” Han trodde jeg var en av disse ærverdige predikantene, vet dere. Og sa derfor at . . . du . . . Den øverste delen er bare vanlig vindusglass, bare vanlig glass. Og den nedre delen er slipt på en spesiell måte, slik at jeg kan lese nære, vet dere, slik som *det*. Så jeg bare hater å ta dem på meg; jeg gjør det.

22 Og nå, i Bibelundervisningen, og i kveld har jeg Det nye testamentet. Så det er . . . Jeg har en Collins, Det nye testamentet, og det har en god trykkstørrelse. Men nå, når jeg går tilbake til den andre, kan det hende jeg—jeg må bruke brillene mine, og—og lese med dem. Men uansett hva det er, så er jeg—jeg glad for å ha noe jeg—jeg fremdeles kan lese med. Og—og—og hva enn jeg har, så vil jeg gi alle alt jeg kan, til Guds ære, jeg håper at Han vil ta bort det alderstegnet. Jeg kan ikke be Ham om å ta bort alderen min. Jeg . . . Ja, det er bare en ting vi alle må gjøre. Vi må gå gjennom det. Og jeg vet at jeg ikke er en liten gutt lenger,

som står her på plattformen. Jeg er førtiåtte år. Og tenk, om to år blir jeg femti år gammel, broder Mike.

²³ Du store, kan knapt tro det! Jeg bare . . . Jeg var ikke klar over at jeg hadde passert tjue før omtrent for to år siden. Det er riktig. Det er riktig. Jeg bare . . . Jeg kunne ikke tro det. Og likevel er jeg—jeg . . . Det er vanskelig for meg å tro det før jeg så i speilet, og da visste jeg—jeg at det stemte. Men—men bare for å se, så føler meg bare så bra som jeg noen gang har følt i mitt liv, og det er jeg takknemlig for også. All ære til Gud.

²⁴ Nå studerer vi Hebreerbrevet. Det har vært . . . Åh, det er en av de dypeste, rikeste Bøkene i Bibelen. Jeg sier dere, det er en Bok som virkelig vil . . . Hvis Gud tillater det, og vi bare går ned i dette, tror jeg vi vil finne slike gullklumper at vi bare vil rope og prise Gud hele tiden. Og nå . . .

²⁵ Hebreerbrevet, egentlig hva Det er, Det er sannsynligvis skrevet av Paulus, den største Bibelutleggeren verden noen gang har hatt antar jeg, bortsett fra vår Herre Jesus Kristus. Og Paulus skilte . . . Vel, Paulus var en sann Bibellærer; det vil si, Det gamle testamentet. Det var den eneste Boken som var skrevet da, kalt Bibelen. Og han prøvde å vise Hebreerne, skilte Det gamle testamentet og viste at Det gamle testamentet er en skygge eller et bilde på Det nye.

²⁶ Akkurat der kunne vi følge en retningslinje og bli der tre måneder på den tanken, akkurat der. Å gå rett tilbake, hvis vi kunne slå opp i Biblene våre nå, selvfølgelig er vi i Hebreerne, det første kapitlet. Men om vi kunne slå opp i Åpenbaringen, i det 12. kapitlet, ville dere se det fullkomment igjen, hvordan skyggene. Hvis . . . dere som har med blyantene deres og skal notere ned Skriftstedene. I Heb-. . .

²⁷ I Åpenbaringen 11 finner vi at Johannes, på øya Patmos, så en kvinne som stod i himmelen, og hun hadde solen over sitt hode og månen under sine føtter. Og kvinnen var i barnsnød for å føde et barn. Hun brakte fram et guttebarn. Den røde dragen stod der for å sluke barnet så snart det var født. Og barnet ble rykket opp i Himmelen, og kvinnen flyktet inn i villmarken hvor hun fikk næring for en tid, tid, og en halv tid, eller en delt tid.

²⁸ Nå, kvinnen symboliserte menigheten, og Barnet som hun brakte fram var Kristus. Månen under føttene hennes var loven, solen ved hodet hennes var nåden. Tolv stjerner i kronen hennes var de tolv apostlene. Og det var der, ved det . . . De tolv apostlene var herligheten eller kroningen av Det nye testamentet. Skjønner? "For det kan ikke legges noen annen grunnvoll enn den som allerede er lagt." Skjønner? Den, Grunnvollen, Det—Det nye testamentet, apostlene, apostlenes Lære og så videre, er Det nye testamentets grunnleggende krone. Og så til . . .

²⁹ Månen er en skygge av solen. Solen reflekterer bare sitt lys når den er bak jorden. Og månen gir lys til å gå i om natten. Og hvilket vakkert bilde vi har her, et annet vakkert bilde: solen symboliserer Kristus; månen symboliserer Menigheten. De er akkurat som mann og kone. Og i Kristi fravær, reflekterer Menigheten det mindre Lyset, Evangeliet. Og det—det er Lyset vi vandrer i inntil Sønnen oppstår igjen, da vil Menigheten og Sønnen, månen og solen smelte sammen. Skjønner? Månen er en del av solen, og Menigheten er en del av Kristus. Og i Kristi fravær, reflekterer Menigheten Hans Lys. Og like så sikkert som vi kan se månen som skinner, så vet vi at solen skinner et sted. Og så lenge Menigheten reflekterer Kristi Lys, så lever Kristus et sted. Amen. Tenk på det.

³⁰ Nå, loven var et bilde på nåden, men loven hadde ingen frelsende kraft i seg. Loven var bare en . . . Loven var en politimann. Politimannen satte deg i fengsel, men, ser dere, det måtte nåde til for å få deg ut av fengselet. Skjønner?

³¹ Så Kristi Blod, Evangeliet, utfrir oss fra synd. Loven bare gjør oss til syndere. Loven sier bare: “Du er en synder. Du skal ikke stjele. Du skal ikke drive hor. Du skal ikke lyve.” Skjønner? Det er en politimann som forteller deg at du lever feil, og at du er skyldig. Men Evangeliet er de gode nyhetene. Kristus døde for å frelse oss fra alle våre overtredelser, overtredelser av loven. Kristus døde for å føre oss ut.

³² Nå, Paulus, så snart han ble omvendt, så rådførte han seg ikke med noe seminar, han rådførte seg heller ikke med noen forkynnere. Men la dere merke til det? Han reiste ned til Arabia og ble der i tre år, i Arabia. Nå, det vil si, etter min mening, at . . .

³³ Nå, vi må danne en bakgrunn for dette, slik at vi kan vite hvor viktig det er. Og vi tar bakgrunnen vår fra den første leksjonen i kveld.

³⁴ Nå, Paulus var en slik Bibellærer, fordi han var opplært under den store, berømte Gamaliel. Og han var en av de mest kjente på den tiden, den store læreren i loven og profetene. Så, Paulus var godt skolert i disse tingene.

³⁵ Og så liker jeg ham på denne måten, denne store åpenbaringen, var ærlig i sitt hjerte, en morder, hadde samtykket til Stefanus' død og så Stefanus dø under steinene og jordklumpene da han ble steinet til døde. Jeg tror det må ha rørt Paulus da han så Stefanus løfte hendene til Himmelen og sa: “Jeg ser Himmelen åpnes. Jeg ser Jesus stå ved Guds høyre hånd.” Og han sa: “Far, tilregne dem ikke denne synd.” Og han falt i søvn.

³⁶ La du merke til det? Han døde ikke. Han sovnet. Akkurat som . . . Jeg tror ikke han kjente en eneste stein til. Akkurat som en baby sovner på mors bryst, sovnet Stefanus i Guds armer.

³⁷ Det var noe i Paulus, som rørte seg i ham. Så han, en hvilken som helst mann med en overbevisning ville forsøkt å kjempe imot Det, han går av sted til ypperstepresten og tar noen brev. Sa: “Jeg vil arrestere alle de menneskene som lager det bråket, og disse kjetterne”; slike ble vurdert, det vi i dag ville kalt, “radikale fanatikere”, eller noe lignende, som lager en masse bråk og skaper uro. “Vi skal bare dra ned å få slutt på det.”

³⁸ Og på veien dit, en liten, gammel . . . ikke en stor motorvei som vi har. Og disse veiene i Palestina, bare små stier, som en krøttersti gjennom skogen hvor kveget og sauene og hestene og eslene og kamelene, gikk over åsene.

³⁹ Og Paulus var på vei ned til Damaskus en dag, rundt middagstid, et stort Lys skinte ned og slo ham og fikk ham til å falle i bakken. Ingen så Det utenom Paulus. Jeg vil at dere skal legge merke til det. Og rett der, dette er ikke personlig nå, men bare så vi kommer inn i denne bakgrunnen. Slik at dere kan vite at den samme Jesus . . .

⁴⁰ Nå, da Han var her på jorden, sa Han: “Jeg kom fra Gud, og Jeg går tilbake til Gud.”

⁴¹ Og da Han ledet Israels barn, var Han Ildstøtten. Og Han hadde blitt kjød, deretter vendte Han tilbake til den samme Ildstøtten. Og da Han møtte Paulus på veien til Damaskus, var Han den Ildstøtten, det Lyset, ser dere, et stort Lys. Og Paulus sa: “Hvem er Det jeg forfølger?”

⁴² Han sa: “Jeg er Jesus, Ham som du forfølger”, Lyset. Åh, er Han ikke underfull?

⁴³ Og her er Han i kveld, rett her sammen med oss. Han ble tatt bilde av akkurat der, den samme Tingen, ser dere, Ildstøtten, Lyset, akkurat den samme som Han var: “Samme i går, i dag og for evig.”

⁴⁴ Men mennene som var sammen med ham så ikke Lyset, men Det var der like fullt. Utfallet var det samme.

⁴⁵ Nå, er det mulig at—at noen kan se Kristus i denne bygningen, og ingen andre ser Ham? Ja visst. Det skjedde der.

⁴⁶ Det skjedde også en kveld da Peter var i fengsel. Og det Lyset kom inn i fengselet og rørte ved Peter og gikk rett forbi den innerste vekten, den ytterste vekten og passerte gjennom porten, hovedporten og byporten. Peter sa: “Jeg må ha drømt.” Men han så seg rundt, men Lyset var borte; Kristus, det Evige, evigvarende Lyset. Der er Han. Nå, på vei til . . .

⁴⁷ Og se, en annen ting, hvis vi skulle tale om dette, kom nettopp på det. Men de vise mennene som fulgte Stjernen helt fra India, Orienten, i månedsvis, kom gjennom dalene og ørkenene (passerte over observatorier; og tiden på natten ble beregnet ved hjelp av stjernene), og ingen historiker eller noen har noen gang

nevnt at de så den Stjernen bortsett fra de vise menn. Det var bare meningen at de skulle se Den.

48 Så du kan se ting som en annen kanskje ikke ser. For deg er Det en realitet. For ham, de forstår det ikke. Akkurat som en omvendelse; du kan være omvendt og glede deg over Guds velsignelser, bare—bare nyter Guds velsignelser. Og sidemannen, den som sitter ved siden av deg: “Jeg skjønner ikke noe.” Skjønner? Skjønner? Slik er det. “Jeg forstår det bare ikke. Jeg ser ikke hva det dreier seg om.” Vel, han forstår Det bare ikke. Det er alt. Mens du gjør det.

49 Legg merke til Paulus på veien. Og så snart denne store opplevelsen skjedde med ham . . . Vel, han var ikke fornøyd . . . Det er det som gjør Paulus så bra.

50 Nå, undervisningen vår i kveld er ikke dyp. Det er en overflatisk undervisning, men senere, åh, går vi dypt. Men dette er en veldig overflatisk undervisning, men det er bare i begynnelsen. Og hva det er, det er en ting, det opphører Jesus Kristus. Begynner med Paulus.

51 Og før han ville gjøre dette, Paulus var en Bibellærer. Og en Bibellærer vil aldri bygge sin lære på opplevelser. Nei, sir. De vil aldri bygge sin lære på opplevelser. Du kan ha alle mulige slags opplevelser. Men det må være SÅ SIER HERREN. Riktig.

52 Nå, i Det gamle testamentet hadde de tre forskjellige måter å gjenkjenne et budskap på. Først loven, som rett og slett var loven. Så hadde de en—en profet; en drømmer; og de hadde Urim Tummim. Nå, den er kanskje litt dyp.

53 Urim Tummim var brystplaten som Aron hadde på brystet sitt. Der var det tolv steiner: jaspis, sardes, karbunkel og så videre nedover. De hadde alle tolv av de store steinene som var i brystplaten, som viste at han var ypperstepresten for hver stamme, Israels tolv stammer. Denne brystplaten hang på en søyle i kirken. Og da en profet profeterte, og de ønsket å være sikre på om det var riktig eller ikke, så stod profetene eller drømmerne foran denne Urim Tummim, og han fortalte drømmen eller visjonen sin, hva han så. Og hvis det Hellige Lyset . . . Åh, ser dere det? Gud var alltid i den overnaturlige sfæren. Konglomeratet, lysene, var helt normale inntil den stemmen talte. Og da stemmen traff steinene, dersom det ikke var overnaturlig, forble den inaktiv. Men dersom det var overnaturlig, reflekterte Lysene alle regnbuens farger sammen. Amen. Da var det Gud som talte: “Det er Min profet.” Eller: “Den drømmen kom fra Meg.” Det var ut fra Urim Tummim de bedømte det.

54 Husker dere Saul da han falt i fra? Han sa han ikke kunne få noen drømmer. Og profeten Samuel var død, og det var ingen annen måte. Han sa: “Selv ikke Urim vil tale til meg.” Ingenting. Saul stod foran Urim, og ordene hans var døde slag.

Skjønner? Gud bare avviste ham. Og Urim Tummim, det var Arons stadfestelse på hans presteskap. Etter at Aron gikk bort, Moses, hang platen på søylen.

⁵⁵ Nå, det aronittiske prestedømmet opphørte da Jesus døde. Og nå når loven og nåden er atskilt, har vi fremdeles en Urim Tummim. Og Paulus brukte Det. Skjønner? Urim Tummim i dag er Guds Udødelige, Evige, evigvarende Ord. Skjønner?

⁵⁶ “For hver den som tar noe bort fra denne Boken eller legger noe til Den.” Jeg vil ikke ha noe utenom Den, men jeg vil ha alt Den har. Det er Menigheten vi vil ha. Og alle ting må bli stadfestet ved Ordet.

⁵⁷ Det var derfor jeg nylig ble upopulær blant pinsevevnene, fordi jeg sa at: “Jeg ikke kunne forstå at olje som renner fra hendene dine, eller blod fra ansiktet ditt, var et tegn på at du hadde Den Hellige Ånd.” Det er ikke etter Skriften, og jeg–jeg kunne ganske enkelt ikke gå med på det. Det er nødt til å komme fra Ordet.

⁵⁸ Og nå, Paulus, han bare elsket Ordet. Så, før han i det hele tatt fikk oppleve de store tingene han gjorde, så reiste han ned til Egypt i tre år. Jeg tror det var tre år, tre år nede i Egypt. Og vet dere hva jeg tror han gjorde? Jeg tror han tok Det gamle testamentet og gransket gjennom Det gamle testamentet, og fant ut at Det i virkeligheten var den absolutte Messias. Han måtte bevise opplevelsen sin ved Bibelen. Amen. Åh, du store!

⁵⁹ Se på ham da han satt i fengsel. Legg merke til at det var en—en periode av Paulus’ liv da han satt der i fengsel i lang tid. Han skrev Efeserbrevet. Han skrev dette Hebreerbrevet. Skjønner? Han hadde tid. Gud plasserte ham der borte i et fengsel, og han skrev disse Brevene til menighetene. Ett til menigheten i Efesus. Han skrev ett til pinsemenigheten, hadde mye problemer med dem. Han hadde mer problemer med pinsemenigheten enn med noen annen. Har det fremdeles. Men han var takknemlig for dem. Det eneste han kunne lære dem . . . Da de kom inn, en hadde en tungetale, en hadde en lovsang, en hadde en fornemmelse, en hadde en følelse. Han kunne ikke tale, forkynne “Evig sikkerhet” for dem. Han kunne ikke forkynne “forutbestemmelse” for dem. Han kunne ikke tale til dem, de var babyer. Alle sammen måtte—måtte føle noe eller se noe eller få underlige følelser, og, eller noe rundt seg, noen bevis.

⁶⁰ Men jeg tror at da han talte til efeserne, kunne han tale om: “Gud har forutbestemt oss til sønner og døtre og innsatt oss som barn i Jesus Kristus før verdens grunnleggelse.” Se på det. Du store!

⁶¹ Se når han kommer over til Romerbrevet og så videre. De var voksne. Åh, de talte i tunger, ja visst, og de hadde andre tegn på Den Hellige Ånd iblant seg. Men de lagde ikke læresetninger og fornemmelser og små skjelvinger og underlige følelser.

62 Paulus sa: “Dere—dere—dere går til det ekstreme med det. Når dere burde lære, er dere fremdeles babyer og må ha melk.”

63 Nå, det er det jeg alltid har forsøkt å kjempe for at dette tabernaklet skal være, ikke en flokk med babyer. La oss være voksne. Stå på veien. Åh, du! Slik er det.

64 Så dro Paulus først ned dit for å se om opplevelsen hans stemte overens med Guds Bibel.

65 Åh, ville ikke det ha vært fantastisk i dag, om folk bare hadde gjort det igjen, hvis vi fikk opplevelsen vår til å stemme overens med Guds Bibel? Hvis den ikke gjør det, så er opplevelsen vår feil; det blinker ikke i Urim Tummim. Hvis det blinker Der inne, amen, så vet du at du har Det. Men hvis ikke, litt . . . Jeg bryr meg ikke om hvor bra det virker, hvor mye det så ut som det var riktig; hvis lysene ikke blinker på den Urim Tummim, er noe galt.

66 Og uansett hvor mye opplevelser du har hatt, hvor ekte det ser ut til å være, hvor inspirerende det er, hvor lærerikt det er, hvilket flott redskap det er for å vinne sjeler; hvis det ikke blinker i Ordet, er det feil. Stemmer. Det må være på linje med Ordet.

67 Nå, jeg tror på . . . det finnes en gyllen middelvei. Veien, nå, mange ganger . . . Jeg brukte å gå til en Nasareermenighet. Herren velsigne de kjære menneskene. Gammeldage, helliggjorte metodister er hva de er; church of God, Nasareere, Pilgrim Holiness og mange av de gode, gamle hellighetsmenighetene. Og de pleide å synges en sang:

Jeg går på den store, gamle hovedveien,
Forteller hvor enn jeg går,
Jeg vil heller være en gammeldags kristen,
Herre,
Enn noe annet jeg vet.

68 Utmerket. Underfullt. Og så pleide de å snakke om en hellig hovedvei. Nå, hvis du leser om det, tok de det ut fra Jesaja, det 35. kapitlet. Nå, hvis dere legger merke til det, sa han: “Det skal være en hovedvei, og en vei.”

69 Nå, og er et bindeord. Skjønner? En hovedvei, det var ikke en hellig hovedvei. “Det skal være en hovedvei, og en vei, og den skal kalles: “Den hellige vei””, ikke den hellige hovedvei. “Den hellige vei!” Og veien går midt på veien. Den er bygd slik som *dette* slik at vannet vasker bort skitten til begge sider og holder veien ren. Du, du får søledammer på veien din hele tiden hvis den ikke er bygd riktig. “Veien” er midt på veien.

70 Nå, på *denne* siden, når mennesker blir omvendt, blir deres sinn rettet mot Kristus. Og hvis de bare er litt lærde og ikke holder seg i bønn, vil de bli helt kalde og stive og formelle og likegyldige. Og så hvis de er litt nervøse, hvis man ikke passer på, vil de bare bli radikale og ville på *denne* siden, ser dere, de går inn i følelser og slikt.

71 Nå, men den ekte Menigheten er et sant, fornuftig Evangelium, midt på veien. Det er ikke kaldt og stivt, heller ikke er det fanatisme. Det er et virkelig godt, gammelt, varmt Evangelium, inderlig kjærlighet fra Gud, som går rett fram midt på veien og kaller fra begge sider. Det er riktig. Nå, det er hva . . . Og hvordan skal du oppnå den Menigheten? Rett ut fra Ordet, Urim Tummin.

72 Nå, Paulus ønsket å få denne menigheten midt på veien, derfor reiste han og studerte tre år på Skriftene han kjente. Derfor skrev Paulus den største delen av Det nye testamentet. Gud fikk ham til å gjøre det fordi hedningenes tid var på vei. Matteus, Markus, Lukas og Johannes, de fire Evangeliene, de var jøder. Men Paulus skrev de fleste av brevene.

73 Legg nå merke til nå, vi skal begynne å legge denne bakgrunnen nå, der han er og skriver Det fra fengselet. Og han hadde fått alle disse opplevelsene. Men først måtte denne opplevelsen bli stadfestet, og dette er nøkkeltrevet til det. Dette er nøkkeltrevet. Romerne og Efeserne og så videre, har sin plass, men dette er nøkkeltrevet.

74 Nå, hele det første kapitlet *er* å opphøye Jesus og skille Ham ut fra å være en profet. Det er hele temaet nå. Jeg vil prøve å komme til det så raskt jeg kan nå, så vi ikke blir for lenge. Hele temaet *er* å skille det nye kap- . . . nye . . . Det første kapitlet *er* å skille Jesus ut fra enhver profet eller enhver lov eller lignende og viser Hvem Jesus er. Se nå her: "Gud." Vi begynner med det første ordet: "Gud."

Gud, i tid- . . . Han som i tidligere tider . . .

Tidligere betyr "langt tilbake", fortiden.

. . . tidligere tider og på mange måter talte til fedrene ved profetene.

75 Nå, ser dere: "Gud, i tidligere tider, langt tilbake talte Han til fedrene ved profetene." Det var slik Han måtte gi Sitt Budskap, gjennom Sin profet.

76 Gud sendte Sin profet som Elias, Jeremia, Jesaja. Og hvis dere legger merke til det, har aldri kirken gjennom hele verdenshistorien brakt fram en profet. Undersøk i Det gamle testamentet, nye testamentet, eller i denne tiden, i den siste tid. Vis meg en profet som noen gang kom ut fra kirken i den siste tid. Vis meg noen som noen gang stod fram. Og vis meg en profet som noen gang, en sann Guds tjener, som det kirkelige systemet ikke fordømte.

77 Bare tenk på det. Jeremia, Jesaja, hele veien ned gjennom Det gamle testamentet, de fordømmer det. Jesus sa: "Dere pryder profetens gravsteder og hvitkalker dem, og dere får dem dit." Det er riktig.

⁷⁸ Kirken fortsetter med det. Se på Sankt Patrick. Dere katolikker gjør krav på ham. Han er ikke mer katolikk enn jeg er. Det er riktig. Men dere gjør krav på ham.

⁷⁹ Se på Sankt Frans av Assisi. Gjør krav på ham. Han er ikke mer katolikk enn jeg er.

⁸⁰ Se på Jeanne d'Arc. Dere brente henne på en pøle som en heks, fordi hun så visjoner og var åndelig. Brant henne på en pøle. Og kvinnen skrek om nåde, og de brente henne på en pøle. Omtrent hundre år senere, fant de ut at hun var en profetinne. Hun var en Guds tjener. Åh, selvfølgelig gjorde dere bot: dere gravde opp prestenes kropp og kastet dem i elven.

⁸¹ "Dere pryder profetenes graver og legger dem der." Riktig. Det kirkelige systemet frembrakte aldri en Guds mann; gjorde aldri det, har ikke i dag og vil aldri gjøre det. Organisert religion har aldri vært Guds tema.

⁸² Den eldste organiserte kirken i verden er Den katolske kirken; Luther nummer to; så kom Zwingli; etter Zwingli kom Calvin; Calvin, videre anglikanerne, deretter angelsakserne, så Den anglikanske kirke; og kong Henry den Åttende, da han protesterte og så videre; og videre ned til Wesley-metodistene og nasareerne, Pilgrim Holiness; og videre ned til den siste som er pinsevennene, alle organiserte seg. Og Bibelen lærer tydelig at Den katolske kirke er en—en beryktet kvinne, og de protestantiske kirkene og organisasjonene deres er døtrene hennes, Åpenbaringen 17. Det er helt riktig. Så de er . . .

⁸³ Ikke menneskene nå. Det finnes gode i alle disse menighetene; hellige, frelste mennesker. Men Gud kaller ikke Sitt folk ved en organisasjon. Han kaller dem som individer. Gud handler med individer, enten du er en metodist, baptist, protestant og katolikk, eller hva du er. Gud kjente deg før verdens grunnleggelse og forutbestemte deg til Evig Liv, ellers var du forutbestemt til Evig fortapelse. Ikke . . .

⁸⁴ Han ønsket ikke at du skulle gå forta, at du ville fortapes. Men siden Han er uendelig, måtte Han kjenne enden fra begynnelsen, ellers er Han ikke Gud. Så Jesus kom ikke til jorden bare for å si: "Vel, Jeg vil se om noen er barmhjertig . . . Hvis Jeg handler og dør på en hard måte, vil de sannsynligvis tenke: 'Vel, jeg . . . ' Det vil—det vil overbevise deres hjerter, og de vil . . ." Gud styrer ikke virksomheten Sin på den måten.

⁸⁵ Jesus kom for én spesiell hensikt, det var for å frelse de som Gud, før verdens grunnleggelse, visste ville bli frelst. Han sa så. Det er riktig. Så dere er . . . "Det kommer ikke an på den som vil eller den som løper; det er Gud som viser nåde." Paulus sa det. Samme mann her.

⁸⁶ Han sa: "Det er grunnen til at Gud kunne si, før både Esau og Jakob var født, Han sa: 'Jeg elsker den ene og hater den andre.'" Før noen av dem var født, visste Gud at Esau var en kjeltring, og

Han visste at Jakob var en . . . han elsket førstefødselsretten sin. Så Han visste om det før verden i det hele tatt var dannet. Nå, vi skal finne ut om et øyeblikk Hvem det var som visste det. Dette kapitlet har det.

Gud, . . . i tidligere tid og på mange måter talte . . . til fedrene ved profetene.

Han har i disse siste dager talt til oss ved sin Sønn, . . .

Har gjort hva? “Har talt til oss i disse siste dager ved Sin Sønn.”

⁸⁷ Nå, hva ville du tro da, at, hva ville en profet være? Ville vi få en profet i denne tid? Absolutt. Ville Han tale gjennom oss? Ja visst. Men han som . . . Profetene fra gammel tid var Jesu Kristi Ånd.

⁸⁸ Nå, la oss klargjøre det, for jeg tror ikke det synker inn riktig. Nå, dette er akkurat som søndagsskole, så vi ønsker å få klarhet i dette. Skjøenner?

⁸⁹ Legg merke til det. La oss ta Guds Ånd som var i Moses, fullkomment . . . er forbildet på Jesus Kristus. Alle de gammeltestamentlige personene er forbilder på korset. Moses, født som et fagert barn, ble skjult i sivet, tatt bort fra foreldrene sine og så videre og ble . . . Han ble en konge eller en—en leder, lovgiver, mellommann, prest. Alt han var, var et forbilde på Kristus.

⁹⁰ Se på Josef, elsket av sin far, hatet av sine brødre og solgt for nesten tretti sølvmynter. Kastet ned i en brønn, tilsynelatende død; tatt bort. I sin forfølgelse, hovmester frelst, og slakter gikk fortapt; to tyver på korset. Og så da han kom ut, kom han opp fra brønnen og ble satt ved Faraos høyre hånd, den største handels . . . nasjonen som beseiret resten av verden. Og ingen kunne komme til Faraos høyre hånd, og ingen kan komme til Gud uten gjennom Kristus. Og da Josef forlot tronen og gikk ut, gikk menn foran ham som ropte og blåste i trompeter, blåste i trompeten og sa: “Bøy kne! Josef kommer.”

⁹¹ Og når Jesus kommer, skal en trompet lyde og ethvert kne skal bøye seg og enhver tunge skal bekjenne. Ja, sir. Der var Han.

⁹² Og da Josef døde, etterlot han seg et minnesmerke til dem som ventet på utfrielse.

⁹³ Jeg la hånden min på den gamle kisten her for ikke lenge siden, den var lagd av bly. Og kroppen hans skulle være . . . beina hans . . . Sa: “Ikke begrav meg her, for en dag kommer Gud til å gjeste dere.” Han var en profet. “Gud kommer til å gjeste dere.” Og sa: “Når dere går til det lovede land, så ta med beina mine.”

⁹⁴ Enhver hebreer, med en rygg som var slått og blodig, kunne se bort på den kisten og si: “En dag skal vi dra ut.”

⁹⁵ Jesus etterlot Seg et minnesmerke, en tom grav. En dag når vi går til graven, og våre kjære og hører de små jordklumpene når de sier: “Fra aske til aske og støv til støv og jord til jord.” Men, broder, vi kan se over havet mot en tom grav. En dag skal vi ut herfra. Vi skal reise Hjem. Han kommer. Alt var gitt i forbilder.

⁹⁶ Se på David, forkastet av sitt eget folk, styrtet av tronen av sitt eget folk. Da han var konge i Jerusalem, ble han drevet ut av Jerusalem av sitt eget folk. Og da han gikk opp på Oljeberget, så han seg tilbake og gråt. Han ble forkastet.

⁹⁷ Åtte hundre år senere satt Davids Sønn, Jerusalems Konge på en høyde og gråt fordi Han var forkastet.

⁹⁸ Det var Kristi Ånd i David. Alt var et forbilde på korset. Profetene der tilbake talte i Hans Navn. De levde i Hans Navn. De handlet i Hans Navn. Ja visst. “Gud, Han som i tidligere tider og på mange måter talte til fedrene ved profetene, men i denne siste tid ved Sin Sønn.”

⁹⁹ Så profetene og åndelige menn i denne tid er bare refleksjonen av Kristus. Der stod de ved loven og så. Her borte står de og ser tilbake den andre veien, ved nåde.

¹⁰⁰ Det er i Hebreerne 11, det siste kapitlet, jeg har ofte lurt på det. I det siste kapitlet, den siste delen av det 11. kapitlet av Hebreerne, når han snakker om Abraham. Det store troskapitlet, og i slutten sier han: “De flakket omkring i saueskinn og i geiteskinn, og de led nød og ble saget i to. De streifet omkring uten noe sted å gå, hatet og foraktet og forfulgt. Denne verden var ikke verdt slike mennesker.”

¹⁰¹ Så står Paulus og sier: “Men uten oss blir de ikke gjort fullkomne.” For de bare så hen *til* korset, og vi ser *gjennom* korset. Vi har Kristi Ånd etter at Den ble menneskelig kjød og tok bolig iblant oss. Vi kom hit ved Den Hellige Ånd, som er en langt bedre plan.

¹⁰² Og noen ganger lurer jeg på hva kristendommen forventer i dag. En predikant som går inn i en by må være . . . eller en eller annen ny menighet eller en ny kommandant som kaller seg en profet, går opp der og sier: “Vel, hvis de vil gi meg såpass mye penger. Hvis jeg kan få den beste bilen. Hvis de vil . . . Hvis jeg får lønnsforhøyelse hvert halvår.”

¹⁰³ Vi må ha det beste. Vi må ha de beste hjemmene. Vi må ha de beste klærne. Hva vil vi gjøre når vi står i nærheten av de mennene som streifet omkring i geiteskinn og saueskinn uten noe sted å legge sine hoder, som streifet omkring i ørkener? Og noen kan gjøre narr av oss, og vi er snare til å slutte i menigheten og ikke gå tilbake noe mer. Det kristendommen krever i dag. Vi burde skamme oss.

Å Gud, vær oss nådig.

104 På den tiden, talte Han ved profetene, men i denne tid gjennom Sin Sønn. Det var ordet fra en profet der. Dette er Ordet fra Sønnen i dag. Åh, velsignet være Herrens Navn!

105 Med andre ord, hvis du ser på skyggen, negativen, så kan du gjøre en feil. Men Dette er fremkalt, bildet er klart. Det var ved profeten; dette er ved Hans Sønn. Det var ved et negativ; dette er ved et positiv. Amen. Ser dere det? Det er ingen sjanse for å tape. Det er en positiv ting, denne tiden gjennom Hans Sønn. Åh, hvor underfullt!

... som han har innsatt som arving ... (Åh, du store!) ... arving til alle ting, ...

106 Hva var det? Det var en utnevnelse. Åh, hør. Han var utnevnt, Kristus var arving til alle ting. Åh, djevelen visste det fra Edens hage, ser dere, da djevelen hørte det Ordet der den dagen, da disse menneskene ble dømt. Sa: "Fordi du kom fra støvet, vil du gå tilbake til støvet; og kvinnens Ætt skal knuse slangens hode." En Løftesætt.

107 Satan var konstant på utkikk etter den Ætten. Da Abel ble født, sa han: "Der ja, det er ætten." Og han drepte Abel. Sønnen hans, Kain, drepte Abel. Og så snart Abel døde, sa han: "Jeg har ætten." Han myrdet den. Han sa: "Jeg har den." Men Abels død, Sets fødsel var oppstandelsen igjen. Følg med på hvordan de kom fram.

108 Sets ættelinje, den kom fram, en ydmyk, rettferdig mann; videre nedover gjennom Enok; videre nedover til Noah, til slutten på syndflodens ødeleggelse.

109 Se på Kains ættelinje, ble smarte mennesker, utdannet, vitenskap. Sier ikke Bibelen ... Sa ikke Jesus at: "Denne verdens barn er klokere enn Rikets Barn"? Se på Kains side ennå i dag: smarte, utdannede, skeptiske, veldig religiøse; ser dere, veldig religiøse, men vitenskapsmenn, konstruktører, store menn.

110 Ta store menn. Se på Thomas Edison, mange store menn. Se på Einstein, verdens såkalte hjerner i dag, verdens hjerner. Men vi prøver ikke å bruke hjerner. Vi lar Kristi Sinn være i oss og ser til dette Ordet og kaller det så.

111 Allmennleger, selv om vi hyller dem med alt vi har, men de fleste av dem er skeptikere, agnostikere. Se på de smarte og intelligente menneskene i dag. De er på den siden der borte, Kains side.

112 Men se på de ydmyke og ringe. Der har du oppstandelsen igjen. Åh, velsignet være Herrens Navn. Slik er det. Legg merke til det.

... han gjorde ham arving til alle ting, ved ham har han også skapt verdenene.

Hvem skapte verdenene? Kristus. “Kristus skapte verdenene?” Ja, sir. La oss bare gå litt videre.

Han som er avglansen av hans herlighet og det uttrykte bildet av hans nærvær, . . .

Avglansen av Hvem Sin herlighet? Guds herlighet. Det uttrykte bildet av Hvem Sitt Nærvær? Guds. Åh, jeg elsker dette!

. . . eller uttrykte bildet av hans vesen, og som holder alle ting oppe ved ordet . . .

Slik er det. Ordet, som holder alle ting oppe. Jesus sa i Matteus 24: “Himler og jord skal forgå, men Mine Ord skal aldri forgå.” Han holder alle ting oppe.

¹¹³ Vitenskapen prøver å holde Det nede og sier: “Det er en gammel Bok. Den er blitt oversatt.”

¹¹⁴ Selv Den romersk katolske kirke, biskop Sheen sa: “Den er blitt oversatt fire eller fem forskjellige ganger, og Den er ikke mye å stole på. Du hadde aldri klart å leve etter Den.” Men Han holder alle ting oppe ved Sitt Ord. Amen. Det er det jeg tenker om Det. Jeg tror Bibelen.

. . . sin krafts ord, (det er kraft i Ordet). Da han ved seg selv hadde gjort renselse for våre synder, . . . (se her) . . . satte han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye.

¹¹⁵ Hva prøver Paulus å gjøre? Han prøver å vise at Gud planla alle ting i Kristus, og Kristus var det uttrykte bildet av Gud. Hele resten av kapitlet handler om hvordan Han er større enn Engler, større enn alle makter. Engler tilba Ham. Paulus prøvde å opphøye Ham.

¹¹⁶ Nå, jeg ønsker å prøve . . . Hvis jeg ikke kommer noe lengre enn dette, er resten av det bare enn opphøyelse av Kristus. Det Paulus sier her borte, som i det 11. kapitlet, og alt snakket om verden. Han sa: “Til hvem—hvem Engel har Han sagt: ‘Du er Min Sønn, Jeg har født Deg i dag?’” Skjønner?

¹¹⁷ “Verdens ende, de skal forgå. Verden skal forgå. Men det . . . Og alle tingene i verden skal forgå. Han vil folde dem sammen som et klesplagg. De vil eldes og bli skiftet ut og forsvinne. ‘Men Du forblir. Du forblir for evig. Du er Min Sønn. Jeg har født Deg i dag og vil aldri forgå, sitter ved Majestetens høyre hånd.’”

Hva betyr *høyre hånd*? Ikke det at Gud har en høyre hånd som noen sitter på. *Høyre hånd* betyr “makt og autoritet”, har autoriteten over alt i Himmelen og jorden. Og alle Himlene og jorden er skapt av Ham.

¹¹⁸ Nå, Hvem er denne store Karen, denne store Mannen, Kristus? Her, Gud i Fader, Sønn og Hellig Ånd, det er ikke . . . Det er en treenighet, men Det er ikke en treenighet av mennesker. Det er en treenighet av tjeneste, av én Gud.

119 Han var Faderen som ledet Israels barn. Det var Hans tjeneste, den store Jehova Fader. Og Han bodde på jorden, kalt Sønnen. Og nå bor Han i Sin Menighet, kalt Den Hellige Ånd. Ikke tre Guder; én Gud i tre tjenester: Fader, Sønn og Hellig Ånd.

Folk prøver å gjøre Ham til tre forskjellige Guder, Gud Faderen. Det er grunnen til at jøder, du kunne aldri, du vil aldri gi dette til en jøde, nei, det der. Han kan ikke. Han har et bud om at: “Jeg er Én Gud.” Det finnes bare én Gud.

120 I Afrika døper de på tre forskjellige måter: de døper én gang for Faderen og én gang for Sønnen og én gang for Den Hellige Ånd. Apostolic Faith mission, de døper tre ganger med ansiktet fremover, til Hans død. Det de kaller Full Gospel på vestkysten, eller østkysten, døper tre ganger bakover, sa Han . . . til Hans begravelse.

Og han sa: “Da Han døde, falt Han fremover.”

121 En annen sa: “Vent. Du må begrave en mann på ryggen.” Bare små, tekniske ting, siden begge tar feil; begge tar feil ifølge Skriften.

Dette er Urim Tummin. Det avgjør saken.

122 Nå, her, la oss bare gi et bilde av det og se hva—hva det ser ut som i kveld. Her er det, hvis dere ønsker å se det. I alle de tjuefem årene jeg har vært en forkynner, har jeg studert det. Og jeg har ofte grunnet på gaver i menigheten. Hva er de gavene? Profeti, tungetale, tydning av tunger, Guddommelig åpenbaring og så videre, alt sammen kommer ved Kristus.

123 Hør nå her. Kristus er Hodet for alle ting. Og Han er Menighetens Hode. Og har du noen gang sett en stor diamant? En flott, stor diamant som er skåret riktig, det er slått av små fliser av den, kuttet av. Det danner en perfekt diamant. Hvorfor er det splinter i den? Den ekte diamanten, måten den kommer fram, den er blitt slått; den ekte diamanten, når den er funnet.

Jeg var i Kimberley. Dere, mange av dere har hørt at man kan plukke opp diamanter på gaten, det er riktig. Billy og jeg og herr Bosworth. Den administrerende direktøren for Kimberley diamantgruver, tar . . . Han var møteverten min på møtene der. Og de viste oss rundt. Og rett ut av . . . De utvinner dem omkring, åh, omkring sytten hundre fot under jorden. Ser ut som blå stein, store blå, slik som denne blåsteinen dere finner her omkring. Og de innfødte, de sender dem sytten hundre fot under bakken for å utvinne dem, for å holde prisene oppe. Hvis du drar dit på elven der, har de vakthold der i hundrevis av miles. Tar du to ti-gallons bøtter, sa han, og fyller dem opp fulle av—av sand, og hvis du kunne ta dem med hjem, ville du blitt en multimillionær, fordi det ville være så mange diamanter i den. Men de må bearbeide og utvinne dem for å holde prisen på dem oppe.

124 Nå, diamanten, når den kommer ut, ser den ut som et slags stort, glatt, rundt glasstykke. Det finnes en blå diamant, svart diamant, smaragd og en lys diamant, hvit diamant. Men når den kommer fram . . . Så når den blir formet og tatt i bruk, er det en del av den diamanten som må gå tapt. Og den må miste små fliser av seg. Slår av små fliser, fordi, når den blir utsatt for direkte lys, slik som *det*, glitrer den. Flisen, det som får den til å glitre, er måten den er slipt på. Den er slipt, kuttet, og så når det skjer, glitrer den. Og en gir et grønt lys, en annen gir et blått lys, og kanskje en annen et smaragdlys og et rødt lys. Og ulike lys går fra den, som ligner på regnbuens farger. De kaller det, “ild i diamanten.”

125 Nå, hvert enkelt av de lysene representerer gaver. Men det er Kristus, Ham alene, som er Diamanten. Og det er Ham som var den Ene som kom og ble knust og såret og slått, slik at Han kunne reflektere Seg Selv tilbake som et Lys til verden. Han er Mesterdiamanten.

126 Kan du forestille deg, før det i det hele tatt var en jord, før det var et lys, før det var en stjerne, før det var noe? Det kom en Mektig Kilde fram, av Ånd, og ut av denne Kilden kom den aller reneste kjærlighet, for det kunne ikke komme noe annet fra den enn kjærlighet. Nå, vi, det vi kaller kjærlighet i dag, er en fordervet kjærlighet. Men ved at vi bare får en liten smakebit, eller litt av den kjærligheten i oss, forandrer den hele vår oppfatning.

127 Så ut derfra kom en annen kilde fra denne Hovedkilden, Diamanten, og den ble kalt rettferdighet, absolutt rettferdighet. Nå, det var derfor vi måtte ha loven. Det er derfor loven må ha dom. Hvis det ikke følger noen dom med loven, gagnar ikke loven noe. Og da dommen ble avsagt ved loven, som bringer død, var det ingen andre enn Gud Selv som kunne betale straffen. Og Han betalte straffen for vår død og tok våre synder på Seg, slik at vi kunne bli Guds rettferdighet ved Ham.

128 Nå, da disse store Lysene gikk ut, eller Åndens store stråler: kjærlighet, fred, så var det alt som var, Det. Det var ingen lidelse. Det var intet—intet hat, heller ingen ondskap; det kunne ikke komme fra denne Kilden. Det var Jehova. Det var Jehova Gud. Og så, som teologene kaller det, gikk det et teofani fra Det, som Skriften kaller “Logos”, Logos som gikk ut fra Gud. Det er vanskelig å forklare, men Det var en del av Gud.

129 Nå, her er hva som skjedde. Åh! Unnskyld meg. Når jeg—jeg—jeg snakker om disse tingene, dette bare fører meg rett dit hvor jeg elsker det. Skjønner? Logos og denne store Kilden, denne store Åndens Kilde som verken hadde noen begynnelse eller noen ende; denne store Ånden begynte å ta form i skapelsen, og Logos som gikk ut fra Den, var Guds Sønn. Det var den eneste

synlige form som Ånden hadde. Og Det var et teofani, som betyr et legeme, og kroppen var lik en mann.

¹³⁰ Moses så Den da Den gikk gjennom . . . forbi—forbi klippen. Og han kikket på Den, sa: “Det så ut som en mann bakfra.”

Det er den samme slags kropp som vi får når vi dør her. “Dersom dette jordiske tabernakel brytes ned, har vi ett som venter allerede.” Det var Det. Og det var teofaniet som var Guds Sønn. Sønnen, Logos ble kjød, fordi vi ble plassert i kjød. Og teofaniet, Logos ble kjød her iblant oss, og Det var ikke noe annet enn bostedet, for hele Kilden bodde i Ham. Åh, ser dere det? Der er Det. Det var den Ene som i . . .

¹³¹ Se her. La oss gå rett til Hebreerne nå, det 7. kapitlet, bare for et øyeblikk av—av nåde, om Gud vil. La oss se hva det ser ut som her. Abraham!

Hvor lang tid har vi? Vi har ti minutter. Ja vel. Vi rekker dette, så avslutter vi det neste, neste, eller søndag, om Herren vil.

¹³² Abraham vendte tilbake etter at kongen var nedkjempet.

For denne Melkisedek, konge i Salem, . . .

Hvor mange vet hvor, hvem, hva Salem var? Jerusalem.

. . . konge i Salem, prins for den høyeste Gud, møtte Abraham da han kom tilbake etter å ha nedkjempet kongene, og han velsignet ham.

Hør her.

Til ham ga også Abraham tiende av alt. Navnet hans kan for det første forklares som rettferdighetens Konge . . . dessuten også som Salems Konge, som betyr fredens Konge.

Han var uten far, uten mor og uten slektstavle. Hans dager hadde ingen begynnelse, og hans liv hadde ingen avslutning . . .

¹³³ En Konge kom ned fra Salem og møtte Abraham etter nedkjempingen av kongene. Og denne Kongen hadde ingen far, hadde ingen mor, hadde ingen begynnelse eller avslutning på livet. Hvem møtte Abraham? Tenk nå. Han hadde ingen far; Han hadde ingen mor. Han hadde aldri en tid da Han begynte, og Han har aldri en tid da Han vil ende, så den samme Kongen av Salem må leve i dag. Amen. Ser dere det? Det var teofaniet som var Guds Sønn. Hvilken Salem? Det Jerusalem som er Over, som Abraham som var velsignet, lette etter og prøvde å finne den Byen som hadde Gud til Bygningsmann og Skaper. Han streifet rundt i saueskinn og geiteskinn, overalt, led nød, vandret og lette etter en By som hadde Gud til Bygningsmann og Skaper. Og han møtte Salems Konge som kom ned, og han betalte Ham en tiende av alt byttet. Amen. Det var Ham. Åh, broder Graham, det var Ham. Det var Ham.

Abraham så Ham igjen. En dag satt han i teltet. Han så at noen var på vei dit, og han så tre menn nærme seg.

134 Dere vet, det er bare noe med en kristen som får han til å gjenkjenne Ånden når han ser Den. Når han . . . Han bare gjenkjenner det. Det er ganske enkelt noe Åndelig ved det. Åndelige ting blir skjelnet Åndelig. Dere vet det. Ja, han vet det bare, hvis han er ekte født. "Mine får kjenner Min Røst."

135 Og han bare visste at det var noe. Han løp ut og han sa: "Kom inn, min Herre. Sett Deg ned. Stans en liten stund. Jeg skal skaffe Deg et brødstykke og legge i hånden Din. Jeg skal vaske føttene Dine. Hvil Deg, forsett så videre på reisen Din, for Du—Du har kommet for å besøke meg." Oppe i det ufruktbare landet, hadde valgt den vanskelige veien, veien med Herrens foraktede få.

Mens Lot levde i rikdom, nevøen der nede, men han levde i synd. Det er stort sett det rikdommer skaper, er synd.

136 Så Abraham førte Dem opp, mens han hentet litt vann og vasket føttene Deres. Han løp ut til kalvene og fikk tak i en gjøkav i flokken og slaktet den; ga den til en tjener for å tilberede den. Og sa: "Sarah, elt melet ditt."

Dere vet hva elting er, betyr. Dere vet, mamma pleide å ha en gammel, en slags kil, hun hadde i melkrukken. Har dere noen gang sett dem med en sikt? Og man hadde en kil i den, siktet melet, vet dere; og presset et visst trykk som *det*, og siktet det gjennom på en måte. Jeg har ofte sett mamma gjøre det, kilen har en liten rund ting som har en liten nettingtråd på. Hun tok opp melet og siktet det slik som *det*, vet dere, og ristet det fram og tilbake, slik som *det*. Tok så kilen og skrapte det rundt slik som *det*, for å få ned alt. Og på den tiden måtte vi gå og få malt melet vårt ved den gamle kornmølla; og store, gamle kvernsteiner, vet dere, tunge, lagde ekte maisbrød. Man kunne skjære tømmer på det hele dagen.

137 Derfor sa han: "Elt litt mel med det samme. Og lag noen maiskaker rett her på ildstedet med en gang." Og de melket kua og fikk litt melk. Og de fikk kjernet den og laget litt smør. Og så gikk de og slaktet kalven og fikk litt kjøtt, og de stekte kjøttet. Tok kjernemelken, maisbrødet, og de hadde litt smør til å ha på maiskakene. Åh, det er virkelig godt. Og de smurte alt sammen oppå der. Og han tok det ut og satte det ned til disse tre Mennene.

138 Og mens De spiste, kikket De stadig mot Sodoma. Og etter en stund, reiste De seg og begynte å gå bort. Og Han sa: "Abraham . . ." Sa: "Du vil ikke skjule det for meg."

139 "Jeg kan ikke skjule for deg hva Jeg skal gjøre. Jeg skal ned dit. Sodomas synder har kommet for Mitt øre."

Hvem var Mannen? Støvete på klærne Sine, og satt der og spiste kalvekjøtt og drakk kumelk og spiste maiskaker og litt smør. Hvem er denne underlige Karen? To, eller tre var det som

satt der. Støvete på klærne Sine. Åh, ja: “Vi er fra et fjernt Land.” Ja, langt borte. Og så sa Han . . . Vel, Hvem var De?

¹⁴⁰ Han sa: “Jeg kan ikke skjule det for Abraham, siden han er jordens arving.” Amen. “Jeg åpenbarer Mine hemmeligheter”, med andre ord, “for de som arver jorden.” Det er der Menigheten bør være i dag. Det er riktig. Få tak i Guds Hemmeligheter, vit hvordan du skal oppføre deg og handle, og hva du skal gjøre og hvordan vandre og hvordan leve. Vi skal arve jorden. Riktig. Han åpenbarer Det for deg, for Han vil ikke holde noe tilbake. Det er derfor vi ser disse tingene blir oppfylt.

Verden sier: “Åh, det er bare fanatisme.” La dem si det. Jordens arving vet disse tingene. [Tomt område på lydbandet—Red.]

. . . for de skal kalles Guds barn.

Salige er de som er ydmyke, for de skal arve jorden.

Han gjør Sine hemmeligheter kjent for dem, åpenbarer det for dem, viser dem hva de skal gjøre og hvordan leve og gi avkall på tingene av verden; vandre gudfryktig og leve gudfryktig i denne nåværende verden, vandre med Ham. La verden si hva de vil.

¹⁴¹ Derfor sa Han: “Jeg kan ikke skjule denne hemmeligheten for Abraham, siden han vil arve jorden. Men”, sa Han, “Jeg drar ned for å ødelegge Sodoma. Jeg drar ned.”

¹⁴² “Hva skal du gjøre, Herre? Hvor er Du fra? Hva dreier det hele seg om?”

¹⁴³ Det viste seg at Han sa: “Og en annen ting, Abraham, du har ventet tjuefem år på dette løftet Jeg ga deg. Du har gjort i stand alt bleietøyet, festenålene og alt til denne babyen for tjuefem år siden. Du venter fremdeles på Meg. Nå vil Jeg gjeste deg, nøyaktig rundt livets tid, i henhold til livets tid, neste måned vil Jeg være hos deg.”

¹⁴⁴ Og Sarah, bak i teltet. Og denne Mannen hadde ryggen Sin vendt mot teltet da Han snakket med Abraham, slik som *dette*. Og Sarah sa: “Hmh!”

¹⁴⁵ Han sa: “Hva fikk Sarah til å le?” Ha-ha-ha! Hva med det? Det var litt av en tankeoverføring, var det ikke? “Hva fikk Sarah til å le?”

Sarah sa: “Nei. Jeg lo ikke.”

¹⁴⁶ Sa: “Åh, jo, det gjorde du.” Hun var redd. Hun skalv. Hvem var Det som kunne vite hva hun gjorde bak i teltet? Det er Den samme Gud som er med oss i dag. Den samme Ene. Han vet alt om det. Skjønner? Han bare åpenbarer det etter som du har behov. Skjønner?

¹⁴⁷ “Hva lo du av?” Ser dere, Hans rygg vendt mot det. Bibelen fastslår det at: “Hans rygg var vendt mot teltet.” Men Han visste

det. “Hvorfor er hun bak der og gjør *dette*?” Ser dere? Så sa Han: “Jeg kommer til å gjeste dere.”

148 Hvem er denne underlige Karen? Vet dere hva som skjedde? Han gikk rett ut der og ble borte. Og Bibelen sier at Det var Gud den Allmechtige, Jehova, den store Kilden, Teofaniet, Logos.

149 En predikant sa til meg for ikke lenge siden: “Broder Branham, du tror vel ikke at det var Gud, gjør du?”

150 Jeg sa: “Bibelen sier at Det var Gud, Elohim.” Og Han var Gud den Allmechtige, El Shaddai, det stemmer, Styrke-Giveren, den som Tilfredsstiller. Amen.

151 Åh, jeg føler meg religiøs! Tenk på det. Her er, Han er. Nå skal jeg vise dere Hvem Han er her, da vil dere se Hvem Sønnen er. Det var Jesus, før Han hadde det menneskelige Navnet: “Jesus.”

152 De stod der ved kilden den dagen. Og de drakk alle sammen, vet dere, og: “Fikk vannet som var i ørkenen”, og slikt som det. Han sa . . . De spiste manna og slikt. De sa: “Våre fedre spiste manna i ørkenen i førti år.”

153 Han sa: “Og de er døde alle sammen.” Sa: “Jeg er Livets Brød som kom fra Gud, fra Himmelen. Den som spiser dette Brødet, skal aldri dø.”

154 Sa: “Vel, våre fedre drakk fra Ånden, fra en åndelig Klippe som var i ørkenen, som fulgte dem.”

155 Han sa: “Jeg er den Klippen.” Glory! Johannes, det 6. kapitlet.

“Vel”, sa de, “hva?”

“Ja. Det er riktig.”

156 “Vel”, sa han, “Du er . . . Du er ikke engang femti år gammel.” Hans arbeid fikk Ham selvfølgelig til å se litt gammel ut, men han var bare tretti. Sa: “Du er en mann ikke over femti år gammel, og du sier at du har sett Abraham, som har vært død i åtte eller ni hundre år? Vi vet nå at du er en djevel.”

157 Han sa: “Før Abraham var, ER JEG.” Der er Han. Hvem var JEG ER? Et evig Navn for alle generasjoner. Det var . . . Ildstøtten i den brennende busken: “JEG ER DEN JEG ER.” Der var Han, det Teofaniet Han skapte her, kalt Gud Sønn, JEG ER, Jehova.

158 Thomas sa: “Herre, vis oss Faderen og det vil være nok for oss.”

159 Sa: “Jeg har vært så lenge hos dere, og dere kjenner Meg ikke?” Sa: “Når dere ser Meg, ser dere Faderen. Hvorfor si: ‘Vis oss Faderen’? Jeg og Faderen er Ett. Min Far bor i Meg. Jeg er bare et tabernakel kalt Sønnen. Faderen bor i Meg. Ikke Meg som gjør gjerningene, det er Min Far som bor i Meg. Han gjør gjerningene, ikke Meg.”

160 Nå, da Han stod der igjen, så Moses Ham, baksiden av Ham, sa: “Så ut som en manns rygg”, Logos som kom fra Gud.

161 Hva skjedde så? Dette var Gud. Og grunnen til at Han hadde gått fra Logos til kjød . . . Hva . . .? Hvordan gjør du . . .? Hva skjedde med det? Fem minutter før det, var Han en . . . var Han Logos. Men hva gjorde Han? Han bare strakte . . .

162 Nå, kroppene våre er dannet av seksten bestanddeler fra verden. Vi vet det. Den er lagd av kalium og—og o—og litt kalsium og—og petroleum og kosmisk lys og atomer og så videre. Alt klumper seg sammen og danner denne kroppen, som kommer fra jordens støv. Du spiser mat. Når du spiser maten, så blir den . . . fra støvet, og den kommer fra støvet, og den går bare—bare rett videre. Kjødet ditt, når det gjelder kjødet ditt, er det ikke noe annerledes enn fra en hest, eller fra en ku eller noe annet. Det er fremdeles bare kjød.

163 Og, du verden, du herliggjør kjødet; men ånden har en sjel der inne, min broder. Det er riktig. Men kjødet ditt er bare jordens støv, slik som dyret. Kjødet ditt er ikke mer enn et dyr. Og dersom du begjærer etter kjødet og tingene du ser, begjærer kvinner, begjærer alle disse tingene, er det fremdeles dyrisk. Det er riktig. Det er riktig. Du skulle ikke gjøre det. Guds Ånd vil lede deg videre og stille deg på et høyere nivå enn det. Det er helt riktig.

164 Nå, og her, dette store Teofaniet som står der. Hva . . . Den store Jehova Gud, vet dere hva Han sa? Han bare strekte Seg ut og tok en håndfull atomer, tok litt lys og øste det inn slik som *dette*, sa: “Puh”, en kropp, og bare trådte rett inn i den. Det er alt.

165 Sa: “Kom hit, Gabriel”, den store Erkeengelen. Sa: “Puh.” “Trå inn i *den*.”

166 “Kom hit, Mikael”, Engelen ved Hans høyre side. “Puh.” For det . . . “Trå du inn i *den*.”

167 Gud og to Engler vandret her nede i menneskelig kjød og drakk kumelken, spiste smøret fra melken og spiste litt maisbrød og spiste kalvekjøttet. To Engler og Gud. Bibelen sa så. Det er Melkisedek, som Abraham møtte etter nedkjempingen av kongene. Det er Guds Sønn.

168 Gå videre her i Hebreerne, til det 7., som sier: “Men han er gjort lik Guds Sønn.” Der er Han. Han skapte alle ting ved Ham. Og Han gikk rett ut der og bare omdannet støvet rett tilbake til støv igjen og trådte rett tilbake til Herligheten.

169 Og Englene, så snart De hadde utfridd Lot og fru Lot, og hun så seg stadig tilbake. Han sa, fortalte dem at de ikke skulle gjøre det igjen. Og De trådte rett tilbake til—til Guds Nærvær.

170 Nå, hvilket stort håp vi har i denne store Troen som vi tjener i kveld! Den levende Gud, Jehova, Ildstøtten er med oss. Viser Seg Selv i kraft og handling og opphøyer . . . Lar dem ta Bilde

av Ham, den samme Jehova. Guds Sønn som kom fra Gud, gikk tilbake til Gud og bor i Sin Menighet for evig. Der er Han.

171 Han har navnene våre i Boken Sin, med en ed sverget ved Seg Selv, for det er ingen større Han kan sverge ved, at Han vil reise oss opp på den siste dag. “Den som spiser Mitt Kjød og drikker Mitt Blod, har evig Liv, og Jeg vil reise ham opp på den siste dag. Den som kommer til Meg, vil Jeg på ingen måte støte bort. Den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evig Liv og skal ikke komme for dom, men har gått over fra døden til Livet.”

172 Den samme Ene kunne bare strekke Seg ut og ta en håndfull kalsium og kalium og si: “Puh”, og der er du igjen. Og navnet mitt er i Boken Hans. Ha-ha! Ha-ha-ha-ha! Hva bryr det meg hvor lute skuldrene mine begynner å bli, hvor gammel jeg blir? Så visst ikke. Bekymrer meg ikke det minste.

173 Broder Mike, en av disse dager, velsigne ditt hjerte, broder, når den store trompeten vil komme, den lyden, og Josef vil tre fram. Halleluja! Han vil si: “Barn!” “Puh.” Der vil vi bli Ham like; unge for evig, alderdom er veket bort; sykdom, problemer, sorger har forsvunnet. Ære være den levende Gud!

174 Det er Hvem Han taler gjennom i dag, Sin Sønn. “I tidligere tider og på forskjellige måter talte Han ved profeten, men i denne siste tid ved Sin Sønn, Kristus Jesus.” Han taler til hjertet til hvert menneske Han har kalt. Hvis du noen gang har kjent Hans Røst eller hørt Ham banke på ditt hjerte, vær så snill og ikke avvist Det.

La oss be.

175 Himmelske Far, i kveld er vi så glade for å vite, ved åpningen av dette Hebreerbrevet, at Paulus gikk rett tilbake til Evangeliene. Han ville ikke bare basere det på noe han hadde hørt eller på en opplevelse. Han ville at vi skulle vite hva som var Sannheten. Og han gikk rett tilbake til Evangeliene, og han . . . tilbake til Det gamle testamentet, Evangeliet som var forkynt for dem. Og han så gjennom Det gamle testamentet der, alle skyggene og forbildene. Det er derfor vi har denne store Hebreerboken i kveld. Og vi ser Det, Herre, og vi elsker Det. Og gjennom tidsaldere har Det blitt brent, Det er blitt spredt, det er blitt forsøkt å tilintetgjøre Det, men Hun vaier videre like fullt. For Du har sagt: “Himler og jord skal forgå, men Mine Ord skal ikke.”

176 Da ville skeptikeren si: “Vel, du sa: ‘Paulus skrev dette.’” Ikke Paulus, men Gud som var i Paulus; det skapende Vesenet som var på innsiden av Paulus.

177 Akkurat som var i David, da han sa: “Jeg vil ikke la Min Hellige se forråtnelse, heller ikke vil Jeg etterlate Hans sjel i helvete.” Og Guds Sønn tok de Ordene fra profeten og gikk rett ned i helvetes dyp. Og sa: “Riv ned dette tabernaklet, og Jeg vil

reise Det opp på tre dager.” Og Han gjorde det, fordi Guds Ord kan ikke feile; ikke én tøddel kan feile. Hvor vi takker Gud for dette, denne store Urim Tummim, og å vite at våre opplevelser i kveld, Herre, gjenspeiles rett her i denne Bibelen! Vi er født på ny, har Den Hellige Ånd.

178 Kjære Gud, hvis det er en mann eller kvinne her inne i kveld, gutt eller jente, som aldri har opplevd dette, hvordan kan de stå opp hvis det ikke er noe Liv der inne? Åh, de sier: “Jeg har Liv.”

179 Men Bibelen sier: “Hun som lever i nytelse er død mens hun lever. Du sier du har Liv, men du er død. Du påstår”, sier Bibelen, “at du har Liv, men du er død. Du sier du er rik og ikke trenger noe; men vet ikke at du er elendig og fattig og naken og blind og vet det ikke.” Og det er tilstanden til menighetene i dag, Herre. Hvor de går glipp av disse store, verdifulle tingene.

Å vite at den store Jehova Gud, som bare kan frembringe ved . . . Han sa: “Gi Meg de små fiskene.” Han måtte ta fisken for—for å gjøre noe med den. Viser at oppstandelsen måtte være noe, for å gjøre noe med. Han skapte ikke bare fisk, men Han skapte stekt fisk og stekt brød. Og Han ga mat til fem tusen med fem små fisk . . . små brød og to fisker. Å Herre, det var i Hans hender, og Han var Skaperen. Men Han måtte ha noe i Sin hånd.

Gud, må vi legge oss selv i Hans hender i kveld og si: “Å Gud, ta meg som jeg er. Og når slutten av mitt liv er her, la meg gå med dette håpet som var inni meg, med vissheten om at jeg ble født på ny, og Din Ånd har erklært med meg og vitnet med min ånd, at jeg er Din sønn eller Din datter.” Og på den siste dag, vil Du reise dem opp. Gi det, Far.

180 Og mens vi har våre hoder bøyd, er det en som vil løfte sin hånd og si: “Husk på meg, broder Branham, i bønn. Jeg vil at Gud skal kjenne meg når . . . før jeg forlater denne jorden, at Han vil kjenne meg så mye at Han vil kalle mitt navn. Jeg vil svare.” Herren velsigne deg gutten min. Gud velsigne deg, og deg; og deg, dame. Noen andre? Bare løft din hånd. Si: “Be for meg, broder Branham.” Det er det vi vil gjøre. Gud velsigne deg, unge dame. Det er godt.

181 Nå, mens ditt hode er bøyd i bønn, vil jeg synge et vers av denne sangen:

Søk ikke denne verdens tomme rikdom,
Som så raskt forvitrer,
Bygg ditt håp på de Evige ting,
De vil aldri forgå!

Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Bygg ditt håp på de Evige ting,
Hold fast i Guds uforanderlige hånd!

182 Mens hun spiller nå, og ditt hode er bøyd, vil du bare løfte opp din hånd og si: “Ja, Herre, her er min”? Hva vil det føre til? Det vil vise at din ånd i deg tok en avgjørelse. “Jeg vil ha Din hånd, Herre.” Gud velsigne deg, lille jenta mi. “Jeg vil løfte min hånd.” Gud velsigne deg, lille jente, her nede. Det er fint, kjære. Gud, vet du, er glad for å se deg gjøre det. “La de små barn komme til Meg.”

183 “Jeg vil Gud, at Du skal holde min hånd. Og på den dag, vil jeg være i Din hånd; så når Du kaller, vil jeg komme.” Ja, slik Lasarus var. Gud velsigne deg, søster.

Når vår reise er fullført,
Hvis du har vært tro mot Gud,
Vakkert og lyst ditt hjem i Herligheten,
Skal din bortrykkede sjel skue.

Hva vil du gjøre nå, da?

Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Bygg ditt håp på de Evige ting.
Hold fast i Guds uforanderlige hånd!

184 Himmelske Far, mange hender gikk opp i dette lille møtet i kveld, at de i kveld ønsket å gripe tak i Din uforanderlige hånd, Evige hånd. Du visste at det som var overgitt Deg . . . Du sa: “Jeg . . . Alle som Faderen har gitt Meg, vil komme til Meg, og ingen av dem skal gå fortaapt. Og Jeg vil reise dem opp på den siste dag. Kan aldri gå fortaapt, kan aldri komme for dom, men har Evig, Evig Liv.” Og det er bare ett Evig Liv. Det kommer fra Gud, alene. Det er Gud. Og vi blir en del av Gud, i den grad at vi er sønner og døtre av Gud. Når vi har Guds Ånd i oss, tenker vi som Gud. Vi tenker på rettferdighet og hellighet, og vi prøver å leve for å behage Ham.

185 Gi, Herre, at den slags Liv vil komme inn i hver person som har løftet sin hånd. Og de som burde ha løftet sine hender og ikke gjorde det, jeg ber om at Du må være med dem. Gi det, Far. Og når reisen er fullført, livet er slutt, må vi komme inn i fred på den dagen hos Ham, der vi aldri blir gamle, aldri blir syke, aldri blir noen vanskeligheter. Inntil da, bevar oss glade og lykkelige i lovprisning til Ham, for vi ber om det i Hans Navn. Amen.

186 Alle dere troende nå, la oss bare løfte våre hender og syngte det koret.

Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Bygg ditt håp på de Evige ting,
Hold fast i Guds uforanderlige hånd!

187 La oss nå nynne den. Mens du gjør det, si til sidemannen din: “Gud velsigne deg, sidemann.” Håndhils på noen ved siden av deg. “Gud velsigne deg.” På begge sider nå. Håndhils på begge

sider. "Gud velsigne deg, sidemann. Gud være med deg." "Bygg ditt håp på de Evige ting."

Doc, jeg vet det er der, broder. Jeg vet du har vært der, broder Neville, for lenge siden.

Når denne reisen er fullført,
Kommer til å skje en av disse dager.
Hvis vi har vært tro mot Gud,
Vil vi treffe broder Seward Der.
Lyst og lyst, ditt hjem i Herligheten,
Skal din bortrykkede sjel få skue.
Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Jeg liker den tilbedelsen, etter budskapet.

Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Bygg ditt håp på de Evige ting,
Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Tiden er full av raske omskiftninger,
Ingenting på jorden vil stå fast,
Bygg ditt håp på de Evige ting,
Hold . . .

La oss få et blick av Ham, den Usynlige i vår midte nå og bare tilbe Ham nå mens vi synger.

Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Bygg ditt håp på de Evige ting,
Hold fast i Guds uforanderlige hånd!
Fred! Fred! Underfull fred,

Bare tilbe Ham nå.

Kommer ned . . .

Budskapet er over. Det er tilbedelse.

Kom over vår ånd for evig, jeg ber,
Omgitt av bunnløs kjærighet.

Bare bad i Ham.

Fred! Fred! Underfull fred,
Kommer ned fra . . .

Den store Kilden, Den åpnes opp.

. . . ovenfra;
Kom over vår ånd for evig, jeg ber,
Omgitt av bunnløs kjærighet.

Gjør ikke det bare noe?

. . . Underfull fred,
 Kommer ned fra vår Far Ovenfra;
 Kom over vår ånd for evig, jeg ber,
 Omgitt av bunnløs kjærlighet.

Er det ikke noe ved Det, bare rikt og skjønt?

¹⁸⁸ Undrer på om det er en syk person som ønsker å bli salvet og bedt for. Hvis det er det, bare finn din plass. Er det damen i rullestolen der? Bare la henne bli der. Jeg skal komme og be for henne. Hun trenger ikke komme ut av stolen. En til?

Åh, elsker dere ikke bare denne delen av møtet? Hvor mange føler, bare vet at Guds Nærvær er her? Det er det jeg snakker om. Den samme . . . Du bare føler som . . . Hvor mange føler at du bare kunne rope ut? La oss bare se nå. Bare føler at noe i deg ønsker å rope ut. Skjønner?

Det er fred! Fred! Underfull fred,
 Kommer ned fra Faderen Ovenfra;
 Kom over min ånd for evig, jeg ber,
 Omgitt av bunnløs kjærlighet.

Skinn på meg,

¹⁸⁹ Mens vi er i tilbedelse, skal vi salve de syke nå og be for dem. Vil du komme denne veien, dame?

¹⁹⁰ Hva innebærer dette? "Troens bønn skal redde den syke." Alle i bønn nå, bare nynn den sangen. Tenk på at Jesus helbreder de syke.

Salve henne i olje. . . ? . . .

HEBREERNE, KAPITTEL EN NOR57-0821

(Hebrews, Chapter One)

HEBREERBREVET-SERIEN

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk onsdag kveld den 21. august, 1957, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org